

Hendrik heeft een erfelijke hartaandoening, dankzij een transplantatie kreeg hij een nieuw hart.

TEKST: ELS VANDEBORGH

“IK WIST DAT HET EROP OF ERONDER WAS”

Al sinds zijn veertiende weet Hendrik dat hij een hartaandoening heeft. “Ik was sneller moe dan mijn leeftijdsgenoten en bij het sporten kon ik minder goed mee, maar verder had ik nauwelijks ergens last van. De grote problemen begonnen pas later. Ik weet nog exact wanneer: zaterdag 13 september 1997. Ik was aan het werk in ons nieuwe huis, toen ik plotseling in elkaar zakte. Ik raakte buiten bewustzijn en werd naar het ziekenhuis gebracht, waar zware hartritmestoornissen werden vastgesteld. Ik kreeg een pacemaker-defibrillator ingeplant. Dat toestel regelt het hartritme en zo nodig dient het een elektroshock toe. Maar het heeft bij mij nooit goed gewerkt. Mijn hart bleef achteruitgaan.”

UITPUTTING

“Ik kon op den duur alleen nog halve dagen werken. Als ik ’s middags thuiskwam, was ik uitgeput. Ook mijn sociaal leven stelde niks meer voor. De hartritmestoornissen bleven komen: hoe vaak hebben ze me niet naar de spoedgevallendienst moeten brengen voor elektrische schokken. In juli 2004, tijdens een vakantie, liep

het voor de zoveelste keer mis. De artsen kregen deze keer de ritmestoornissen bijna niet onder controle; het was duidelijk dat mijn hart compleet op was. De onderzoeken of ik in aanmerking kwam voor een harttransplantatie werden gestart. Op Valentijnsdag 2005 kwam ik op de wachtlijst voor transplantatie terecht.”

WACHTEN

“Toen begon het wachten. Op koude dagen had ik het moeilijk. Om mij te verwarmen moest mijn hart dan extra hard werken, waardoor ik geen energie meer had. Ik werd nerveus van elk telefoontje, omdat ik hoopte dat het voor mij zou zijn. Op 6 mei, ongeveer drie maanden nadat ik op de wachtlijst was terechtgekomen, was het zover. Blij en opgelucht stapte ik in de ambulance die me naar Leuven bracht. Bang was ik niet, nee: ik wist dat het erop of eronder was. Zonder transplantatie had ik niet lang meer te leven.”

“De transplantatie zelf verliep moeilijk. Het heeft zes dagen geduurd voor mijn hart begon te kloppen. Ik werd achttien dagen lang in een kunstmatige coma gehouden. Tussendoor heb-

ben ze me wel even wakker gemaakt, op de verjaardag van mijn zoon Tuur, die toen tien werd. Ik kwam uit een droomwereld en herkende de mensen aan mijn bed niet meteen, behalve Tuur: die zag ik onmiddellijk.”

“Na die moeilijke start ging het langzaam maar zeker de goeie richting uit. Toen ik na 42 dagen ziekenhuis weer naar huis mocht, was mijn conditie al duidelijk beter dan voor de transplantatie. De revalidatie kon beginnen. Redelijk snel kon ik weer voetballen met mijn zoontje Tuur. En nu fiets ik zelfs de Mont Ventoux op. Dat doe ik al sinds 2009, in het kader van Transplantoux, een sportief project voor transplantatiepatiënten. Dat is mijn manier om mijn donor te bedanken: dankzij hem heb ik een nieuw leven gekregen.”

Wil je weten hoe de vork precies in de steel zit bij donatie en transplantatie? De website ‘Over leven door geven’ schetst een correct beeld van een orgaandonatie, een transplantatie en het leven daarna. Alle info op de website is geverifieerd door deskundigen ter zake. Surf naar www.oldg.be of www.overlevendoorgeven.be.